

► **Koos van Beurden (74) heeft besloten te stoppen**

Doofheid en dirigeren gaan niet langer samen

Muzikaal Schipluiden zit in zak en as: dirigent Koos van Beurden (74) moet ermee stoppen. Dirigeren is zijn lust en zijn leven, maar concerten zijn vanwege zijn afnemende gehoor een loden last geworden. „Maar ik blijf zingen, een leven zonder koren kan ik mij niet voorstellen.”

Rien van den Anker

Schipluiden

In de huiskamer van Koos van Beurden in Schipluiden staat de vleugel centraal. Nu hij na vier decennia is gestopt met het dirigeren, vormt de piano zijn uitlaatklep. Fanatiek stort de dirigent van vier koren en twee orkesten zich op het instrument dat hij het meest bemint. Urenlang laat hij dagelijks nocturnes van Chopin of sonates van Beethoven klinken. „Piano spelen is ook een geneesmiddel, zei mijn dokter.”

De emotie van het verlies is tastbaar. Misschien vertelt hij om die reden bijna zakelijk over zijn lange carrière. Waarin muziek spelen en vooral dirigeren altijd het belangrijkste zijn geweest. Hij kreeg de

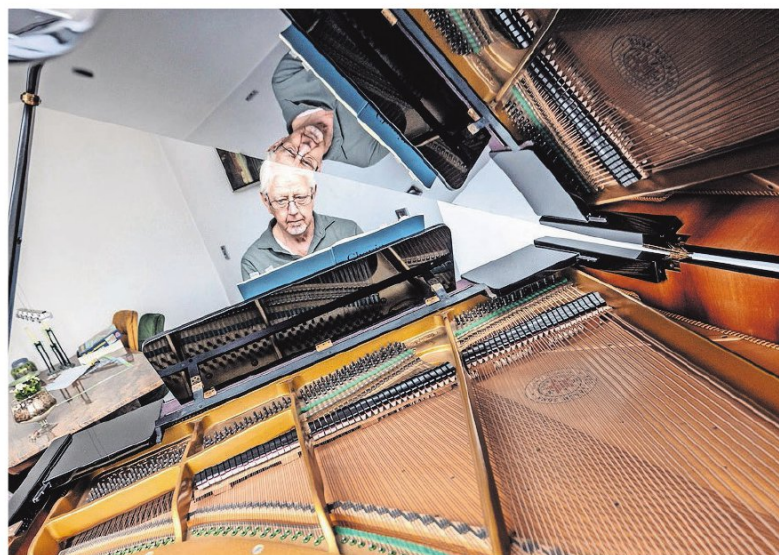
muziek met de paplepel ingegoten. Ook zijn vader was dirigent. „Op mijn 9de zette mijn vader me al achter de piano om zijn koor te begeleiden”.

Koorlandschap

In de jaren 70 richtte Koos van Beurden zijn koor Vivace op. Toen later zijn vader overleed, nam hij ook diens koor Sint Michaël over. Daarnaast dirigeerde hij kerkkoren in Den Hoorn en Schipluiden. En vele jaren gaf hij klassieke concerten met zijn koor- en orkestensemble Vox Delflandia. „Ja, ik heb niet stil gezeten”, verzucht hij, licht glimlachend.

Hij beseft dat zijn besluit radicale gevolgen heeft voor het Schipluidense koorlandschap. Vox Delflandia is zelfs opgeheven. Verschillende kerkkoren hebben hun eigen oplossing gezocht. De door hem geleide koren Sint Michaël en Vivace fuseren. Ze gaan onder die laatste naam verder.

Hij kan echter niet om het heikele onderwerp heen. Ongevraagd legt hij uit waarom hij is gestopt met dirigeren, terwijl dat al decennia min of meer zijn leven is. „Ik ging steeds meer tegen concerten op zien, er voer uitvoeringen als een loden last. Het hangt allemaal wel om

▲ **Koos van Beurden, geen dirigent meer, stort zich nu op Chopin en Beethoven.**

FOTO THIERRY SCHUT

Ik ging steeds meer tegen concerten op zien

– Koos van Beurden

mijn nek, zei ik dan tegen mezelf. Ik moest wel stoppen, wilde per se voorkomen dat anderen met dat advies zouden komen. Het was een hele stap, waar ik ook weer vreselijk tegen op zag.”

Worsteling

Hij vergelijkt dirigeren met topsport. Je moet uren achtereen volkomen geconcentreerd aan de bak. Het dirigeren van een koor ging hem voor zijn gevoel nog redelijk af, maar bij de orkesten werd het steeds meer een worsteling. Met

name de hoge tonen van fluiten en violen hoorde hij nauwelijks nog. „Mijn gehoor ging vooral achteruit tijdens de coronaperiode. Heel ingrijpend, omdat je het eerst zelf niet in de gaten hebt.”

Zijn besluit betekent ook een einde van een dirigentendynastie. Koos heeft drie zonen, maar die hebben niks met muziek. Zijn vader begon direct na de oorlog in 1945. Jaren achtereen was Koos voor zijn vader een muzikaal manusje van alles. Die kon begeleiden op de piano, die als pa's orkest een hoornist miste een spoedcursus kreeg. Die, indien nodig, kon invalen in het koor en jaren achtereen, als vanzelfsprekend, tijdens kerkdiensten op het orgel speelde. Op de bok komen was zijn droom. „Toen ik mijn vader en leermeester Jos Vranken daar bezig zag wist ik het zeker: dat wil ik ook.”

Nu zijn dirigeerstokje aan de wilgen hangt, wordt Koos koorlid. „Ik ga tussen mijn vrienden en vriendinnen voor het leven staan. De nieuwe dirigent is nu ook mijn baas. Natuurlijk zal ik soms, omdat ik dat vak goed ken, wel even moeten slikken. Dat vraagt discipline. Zingend ga ik een andere rol spelen. Een leven zonder koren kan ik mij niet voorstellen.”